

Vrede in het straatje

Johan Heirman

In Lierde had ik onlangs weer een boeiend gesprek met mijn overbuur. Albert is een gepensioneerde landbouwer vooraan in de zeventig, die nog enkele koeien houdt. De zwaluwnesten in de stal worden door hem gekoesterd. Vorig jaar had hij tot zijn spijt de jongen dood gevonden. Volgens hem kwam dat doordat er nog te veel boeren te veel gif sproeien. Dat kan wel, maar volgens mij kwam het deze keer omdat andere burens een wespennest in de grond hadden overgoten met E605 (in België allang verboden, maar 'ze hadden er nog een potje van staan). Hoe kwam ik dat te weten? Die burens hebben zo'n vijver met witte carrara-keien en een liggende kruik waar water uit loopt. Sommige van mijn bruine kikkers vinden dat blijkbaar aantrekkelijker dan het poeltje in mijn tuin, waar ze geboren zijn, hoewel er in die showroomvijver van hun broedsel niets terecht komt omdat het terstond door de koikarpers wordt verorberd. Vorige zomer was de eigenares van deze modelvijver mij gealarmeerd komen vertellen dat de kikkers allemaal met hun bleke buiken omhoog lagen. Ik wist

nest had uitgerooid, en ja hoor, toen kwam het hele verhaal. Het verband met de dode kikkers hadden ze niet gelegd. En een jaar later hoorde ik het dus van die zwaluwjonges. Ik heb het Albert toch maar niet ver-

van de zomer vrijliet om er in de herfst op te kunnen jagen. Die fazanten gingen dan bij de burens tussen de kippen zitten om een graantje mee te pikken. Ooit heb ik de stoffelijke resten van zo'n fazant gevonden in mijn tuin (wellicht gepakt door een vos); ik zei het aan Norma, zijn vrouw. 'Vertel het hem maar niet', zei ze, 'hij zou er te veel hartzeer van hebben'.

Welnu, deze Albert, die naar eigen zeggen vroeger geen ekster- of kraaiennest kon weten zitten zonder dat hij er een schot hagel moest doorjagen, die merkt nu dat hij dat doodmaken minder en minder fijn vindt, hij ziet de dieren liever levend.

'Ik weet niet goed hoe dat komt of wat er met mij gebeurt', zegt hij hoofdschuddend, alsof het over een bizarre afwijking gaat, maar 'ik denk dat het is omdat er nu minder druk op zit'. Hij doet nu met andere woorden precies waar hij zelf zin in heeft en niemand anders vertelt hem wat hij moet doen of wanneer, er 'moet' niets meer. Hij heeft wel zijn scherp jagersoog nog, weet veel beter dan ik welke vogels er waar broeden in mijn tuin, en dat er daar 's winters groepen van wel dertig distelvinken rondhangen. 'Vroeger zag je dat hier allemaal niet', zegt hij, 'de vogels worden toch veel minder schuw dan

Johan's tuin in Lierde (B.), met op de voorgrond het poeltje.

Foto: Willy Leufgen

teld, kwestie van de vrede in het straatje te bewaren.

Deze Albert nu is, behalve gewezen slager en boer, ook een verstokte jager. Ooit zag hij een konijn rare sprongen maken en hij schoot er een lading hagel door. Er bleek een wezel op te zitten, die was in een moeite mee doorzeefd. Een aantal jaren geleden fokte hij nog fazanten in een ren op zijn erf, die hij dan in de loop

vroeger'. Dan grijp ik mijn kans om uit te leggen dat dat laatste wel een rol kan spelen, maar dat die tuin ook juist daarom zo is aangelegd, dat de distelvinken er bijvoorbeeld komen omdat er 's winters massa's zaden te vinden zijn van grote en kleine kaardebol, dat is die plant waarvan hij me net nog had gevraagd wat dat nu eigenlijk was, want dat had hij nog van z'n leven niet gezien. Albert is een man naar mijn hart.